

Aleksandra Ruoho

Kesäloman
seikkailut

Kesäloman seikkailut

Aleksandra Ruoho

Kesäloman seikkailut

Aurinkomatka

Astronautin pelastus

Onnettomuus Karibian saarilla

Tornado

Safari

© 2018 Aleksandra Ruoho

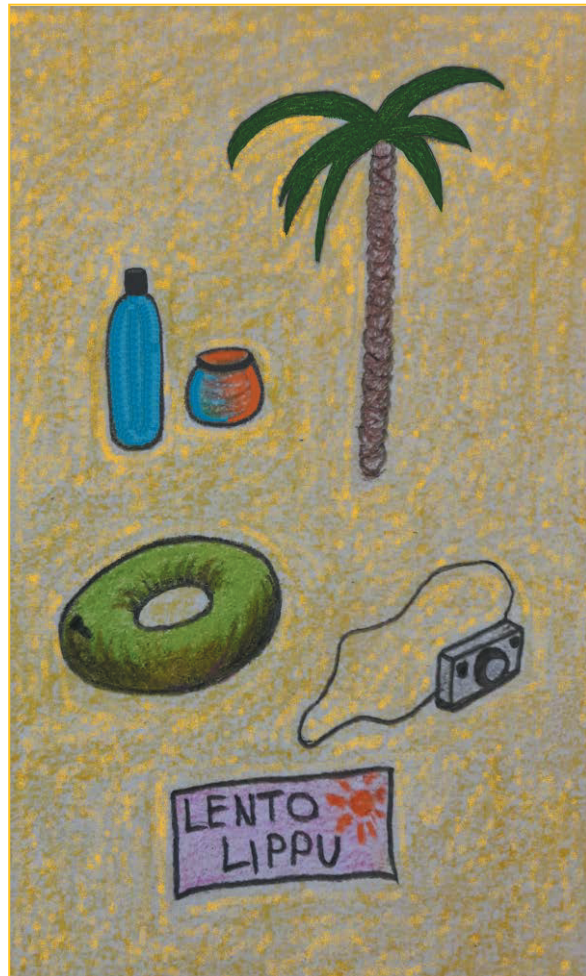
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-800-185-0

Aurinkomatka

Kaikki koululaiset odottavat kesälomaa. Kesälomalla ei tarvitse herätä varhain aamuisin, mennä kouluun tai tehdä läksyjä. Ei tarvitse kiirehtiä, ei tarkkailla kelloa eikä murehtia kokeista. Sen sijaan saa nukkua pitkään, syödä koska huvittaa ja matkustaa ympäri Suomea tai vaikka maailmaa. Kesälomalla monet ihmiset matkaavat ulkomaille auringon lämpöön. Matkat suunnitellaan hyvin ja niihin valmistaudutaan huolella. Näin myös yksi helsinkiläinen perhe oli alkanut suunnittelemaan ja valmistelemaan matkaa. Perheen isä oli hankkinut ison matkalaukun ja äiti oli ostanut monta purkkia ja purnukkaa aurinkorasvaa. Perheen pojalle Kimille sekä pikkuveljelle Patelle oli hankittu uudet uikkarit ja lippikset. Mukana matkalaukussa oli myös uusi kiikari, jonka Kimi oli saanut toukokuussa 11-vuotis-syntymäpäivälahjaksi. Äiti ja isä juoksentelivat ympäri taloa varmistaen, että kaikki olisi varmasti mukana. Kaikki tämä valmistelu ja häslinki, pitkä odotus, palkittiin eräänä jännittävänä päivänä.

- Kesäloma alkaa! Jippii! Tänään lähdetään matkalle, ajatteli Kimi herätessään varhain aamulla kesäkuun ensimmäisenä päivänä. He olivat lähdössä tänään matkalle etelään, ja se jännitti Kimiä. Hän oli kyllä käynyt ulkomailla aikaisemminkin, mutta hän ei niitä matkoja muistanut, koska oli ollut liian pieni. Nyt asiat olivat toisin. Kimi oli valmistautunut katsomaan matkalla kiinnostavia paikkoja, uimaan meressä ja keräämään kauniita rantakiviä. Hän halusi maistaa uusia, tuntemattomia ruokia ja ottaa paljon kuvia. Hänellä oli oma upouusi kamera, jonka äiti kustansi hänelle viikko sitten. Pate olisi kovasti halunnut kokeilla kameraa, mutta Kimistä pikkuveli voisi painaa väärää nappia ja vahingossa rikkoa kameran. Kimi oli kuitenkin luvannut Patelle, että hän saisi käyttää kameraa matkalla. Kun perhe oli saapunut Vantaan lentoasemalle, Kimi tuijotti ympärilleen, ihmetellen ihmisiä ja heidän värikkäitä matkalaukkujaan.

- Katso, äiti, tätä tatiä, huudahti Kimi, - hän on täysin punainen: takki, matkalaukku, kengät ja tukka!

- Toiset tykkäävät pukeutua oudosti saadakseen huomiota, tai sitten he pukeutuvat niin ihan muuten vaan,

äiti vastasi.

- Ai jaa, Kimi tokaisi.

Kimi unohti punaisen naisen, kun tämä käänsi päänsä muualle, ja huomasi neljä chihuahuaa pulleahkon miehen sylissä.

- Katso tuonne, äiti, tällä miehellä on neljä chihuahuaa! Ja ne kaikki katsovat minua!

- Eivät ne sinua katso! Voisitko seisoa rauhallisesti ja olla osoittelematta ihmisiä keskisormella? Se on ruma tapa, sanoi äiti.

- Joo joo, anteeksi, äiti! Mutta sinä itse opetit minulle, ettei etusormella saa osoittaa ketään. Millä muulla sormella minä sitten osoittaisin?

- Ei millään sormella. Älä osoitele ollenkaan, ei ihmisiä tarvitse liikaa tuijottaa. Ota reppusi ja lähdetään matkaan, äiti sanoi.

Lentokoneessa oli yllättävän ahdasta. Kimi ei päässyt istumaan ikkunan viereen, koska Pate ehti sinne ensimmäisenä.

- Paluumatkalla minä istun ikkunan vieressä, ilmoitti Kimi pikkuveljelle. Tämä hyväksyi sen, kunhan saisi pitää nykyhetkisen paikkansa. Lentokone oli noussut ilmaan ja pian sen jälkeen lentoemännät jakaneet lounaan. Kimi ei ollut ikinä syönyt ruokaa lentokoneessa. Hän oli tutkinut joka ikisen pienen pakkauksen, joista lounas lentokoneessa ilmeisesti koostui. Siellä oli vaikka mitä: kanaa, riisiä, salaattia, leipää, voita, suklaakakku, haarukka, veitsi ja lusikka. Kimi oli päättänyt, mistä aloittaisi. Hän oli katsonut pikkuveljen pöytää. Tämä oli aukaissut kaikki paketit ja oli juuri puristamassa sinappia suklaakakun päälle.

- Tuohan on sinappia, huusi Kimi, mutta myöhässä. Sinappi kuorrutti komeasti pikkuveljen jälkiruokaa, ja tämä on ruvennut itkemään.

- Älä itke! Saat puolet minun kakustani, jos et vaan itke, sanoi itkusta ärsyyntynyt Kimi. Pikkuveli oli rauhoittunut ja kysyi, halusiko Kimi tämän herkullisen sinappikakun itselleen. Kimi päätti tarjota kakkua isälle, sillä isä rakasti sinappia. Isä oli istunut Kimin vieressä koko ajan, mutta nyt hän oli huomannut isän vaipuneen uneen. Kimi ei halunnut herättää isää, joten sanomatta mitään hän laittoi jälkiruuan tämän tarjottimelle. Hän ajatteli, että isä päättäisi itse, söisikö hän sinappikakun vai ei. Hetken kuluttua isä olikin Kimin huomaamatta herännyt ja kutsunut lentoemännän paikalle.

- Anteeksi häiriötä, mutta haluaisin tietää, miksi täällä tarjotaan suklaakakku sinapin kanssa. Onko tämä jokin yleinenkin tapa?

Lentoemäntä tuijotti isää hetken hämmästellin.

- Isi, tämä ei ole hänen vikansa, ehti Kimi sanoa, ennen kuin lentoemäntä vastasi. - Se on Paten kakku. Pate pisti sinappia sen päälle eikä sitten halunnut syödä sitä. En minäkään

halunnut.

- Anteeksi, rouva, tapaus on selvitetty. Tämä oli taas poikien juonia. Ja pojat, ruoalla ei jatkossa leikitä, isä mumisi vastaukseksi.

Lentokone alkoi laskeutua, mihin kaikkien huomio siirtyi. Kimi yritti katsoa ikkunasta vielä kaukaiselta vaikuttavaa maata, mutta pikkuveli oli tiellä. Lentokone laskeutui pehmeästi ja matkustajat siirtyvät koneesta terminaaliin. Kun matkalaukut oli haettu, perhe lähti ulos hakemaan taksia. Ulkona oli hyvin kuuma, niin kuuma, että tällaista Kimi ei ollut ennen kokenut. Kimi näki palmupuut ensimmäistä kertaa ja tunnisti ne kasvikirjasta.

- Harmi, että Suomessa ei kasva palmuja. Olisi kiva saada palmuja koulu- ja kotipihalle, ajatteli Kimi.

Puhelias taksikuski vei perheen hotelliin. Hotelli oli hieno, ainakin Kimin mielestä. Näin mukavasti aurinkoloma oli alkanut, ja se jatkuikin oikein mallikkaasti. Ruoka oli erittäin eksoottista ja maukasta, sää suosi ja meri oli lämmin. Kauniita rantakiviä oli kerätty monen ämpärillisen verran. Isä ei suostunut ottamaan kaikkia kiviä kotimaahan, koska hänen mielestään lentokone ylikuormittuisi. Kimi oli ottanut lukuisia kuvia uudella kamerallaan. Hän oli valmistautunut ottamaan kuvia myös pimeissä paikoissa, sillä seuraavana päivänä perhe oli menossa tippukiviluolaan. Isä oli kertonut pojalle, että luolan tippukivet olivat miljoonia vuosia vanhoja ja luolassa oli aina tasalämpöä.

- Siistiä, ajatteli Kimi, tietämättä kuitenkaan mitään tippukivistä tai tasalämmöstä.

- Otan mahdollisimman monta kuvaa ja näytän sitten luokkakavereille, hän päätti.

Seuraavana päivänä perhe lähti taksilla katsomaan luolaa. He ostivat liput ja pääsivät luolaan muiden turistien seassa. Heillä oli oma ryhmä ja oma opastaja, joka näytti ryhmälle tietä. Opas oli ruvennut selittämään jotain englanniksi, mutta se ei Kimiä kiinnostanut, sillä hän ei ymmärtänyt. Hän oli erkaantunut perheestään ja ryhmästään. Kimi tutkii nurkkaa, joka oli pimeä ja pelottava, mutta mielenkiintoinen ja toivottavasti täynnä aarteita. Hän haaveili löytävänsä jotain ihmeellistä, jotain mitä muut eivät huomanneet. Ei aikaakaan, kun hän löysi sen. Kiven takana piileskeli Kimille tuntematon eläin, joka ulkonäöltään muistutti valkoista liskoä. Liskolla oli suuret vihreät silmät.

- Valkoinen lisko, ajatteli Kimi ja otti kameran eteen. Liike säikäytti liskon, ja olento juoksi karkuun. Kimi rynni liskon perään. Lisko juoksi sivukäytävään, jolle pääsy oli kielletty. Kimi oli niin innoissaan, ettei huomannut kylttiä. Hän jatkoi juoksemista, ja yhtäkkiä hän tunsu jotain outoa. Hän katsoi alas, mutta kivipinta hänen allaan mureni, ennen kuin hän ehti huutaa apua. Kimi on vajonut maan alle! Kimi oli liukunut alaspäin niin kuin kivisellä liukumäellä. Aluksi vauhti oli kova, mutta kohta se jo hidastui. Kimi oli

laskeutunut onneksi turvallisesti maahan ison luolan keskelle. Nyt Kimi huusi apua kurkku suorana, mutta ei häntä kukaan kuullut. Aukko, joka ennen oli lattiassa, mutta nyt katossa, sulkeutui saman tien.

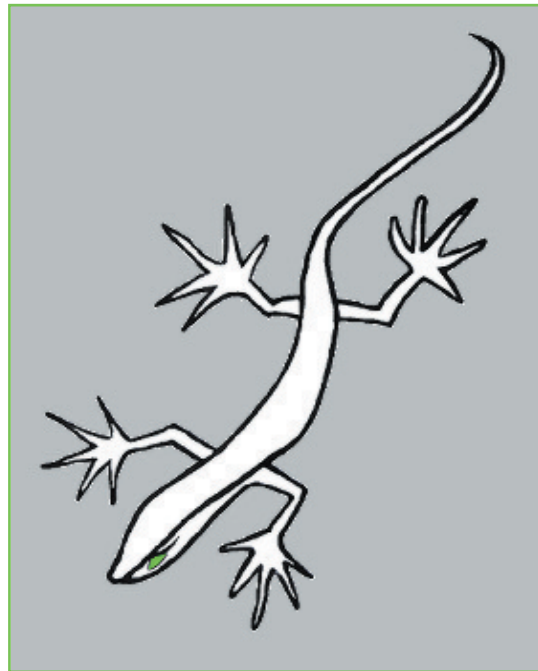
- Tämöpä outoa, ajatteli Kimi.

Luolassa oli valoisaa, mutta hän ei nähnyt ikkunoita, tulta tai lamppuja. Hän ei tiennyt, mistä valo tuli, mutta se mysteeri unohtui nopeasti. Kimi näki selvästi pitkiä suolakiviä, jotka olivat ihmeellisiä. Ne kiilsivät ja hohtivat valkoista valoa. Kaikista ihmeellisintä Kimin mielestä oli silti se, että luola oli täynnä valkoisia liskoja! Sadattuhannet liskot pysyivät paikoillaan ja tuijottivat Kimiä suurilla vihreillä silmillään. Kimi ei uskaltanut liikkua eikä edes kääntää katsettaan.

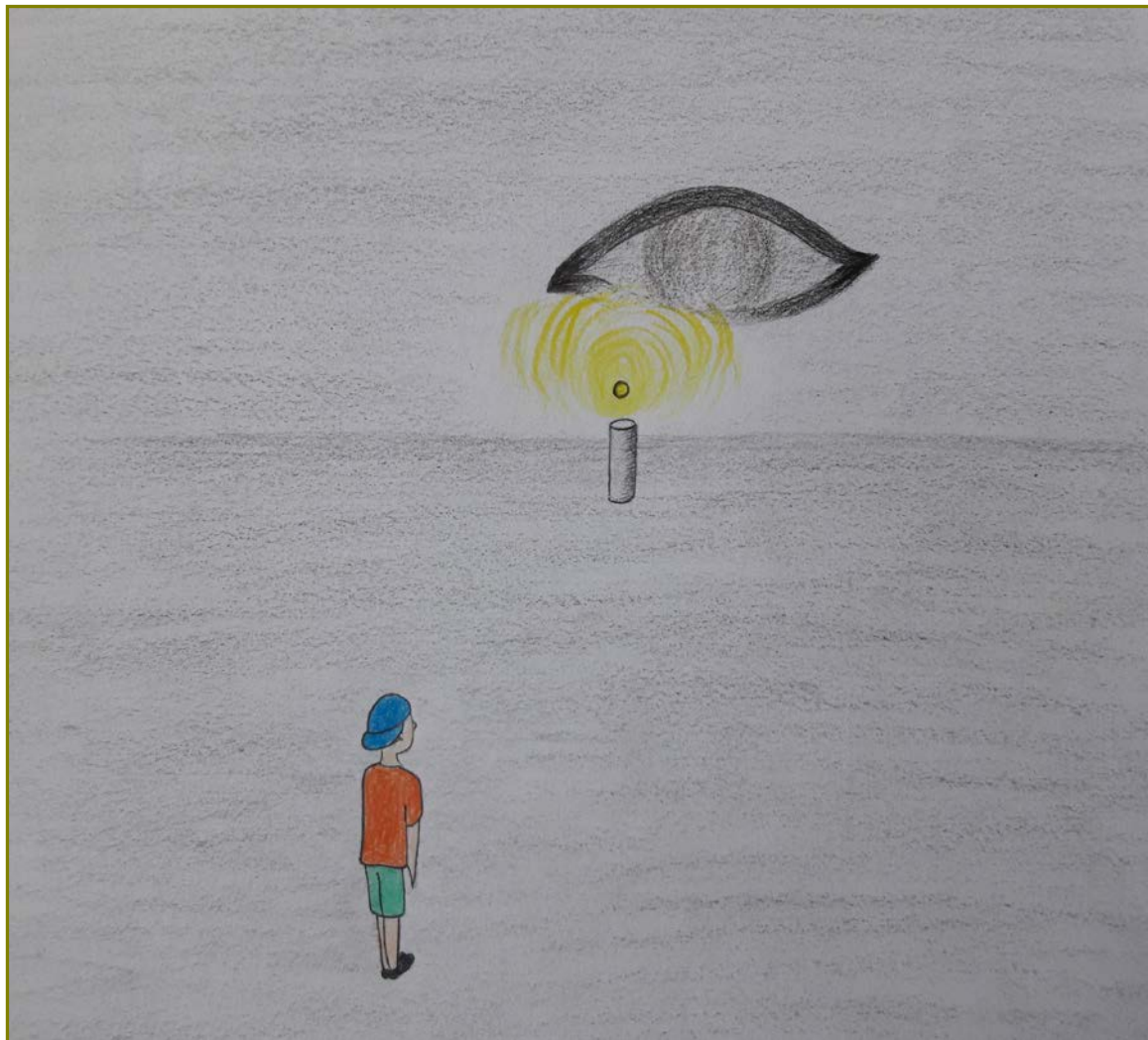
- Hyvää päivää, sanoi ääni jostain ylhäältä.

Kimi katsoi ylös, mutta ei nähnyt mitään muuta kuin kiviä.

- Älä pelkää, kaikki on hyvin, sanoi sama ääni. - Olet valittu erityiseen tehtävään. Pian saat tietää lisää. Liskot tulevat viemään sinut oikein tärkeälle paikalle. Sinun tulee seurata niitä.

Sen jälkeen kaikki liskot kääntyivät samanaikaisesti samaan suuntaan ja lähtivät liikkelle. Kimi nousi ylös ja seurasi liskoja. Koko ryhmä käveli isoa käytävää pitkin tilavaan aukioon, jossa ei ollut enää tippukiviä. Seinät siellä olivat sileitä ja kiiltäviä. Yhdellä seinällä Kimi huomasi veistoksen, joka esitti suurta ja kaunista silmää. Veistoksen edessä seiso i lyhyt tolppa, joista paistoi ylöspäin valoa. Valossa leijui ja pyörii kiiltävä kultainen

– Kesäloma alkaa! Jippii! Tänään lähdetään matkalle, Kimi ajatteli herätessään varhain aamulla kesäkuun ensimmäisenä päivänä.

Eipä poika arvannut, mitä oli tulossa ...

Kimin huimat seikkailut jatkuvat. Taas kuljetaan ajassa ja avaruudessa. Kimin kesäloman aikana liikutaan niin aurinkorannalla, kuussa, Karibialla kuin Afrikassakin. Yritteliäisyytensä ja hyvän tahtonsa ansiosta Kimi osoittautuu todelliseksi tehopakkaukseksi pelastaessaan ihmisiä surman suusta. Tarinan varsinainen juju eli opetus tulee päähenkilön kokemusten siivittämänä aivan lopussa.

Sillä lailla meni Kimin kesäloma: ihmeelliset pelastustehtävät, ihmeelliset paikat, ihmeelliset ihmiset.

ISBN: 978-952-800-185-0

www.bod.fi